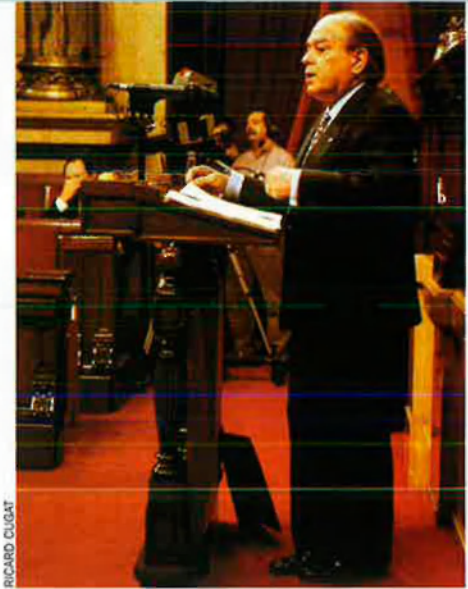

La majoria absoluta amb què governa el PP a l'estat ha coincidit amb un moment de debilitat de CiU, pel procés de redefinició de les relacions entre els partits que la integren i pel d'elecció del candidat que ha de substituir Pujol. Tot això, afegit als ajustats equilibris parlamentaris de Catalunya, on CiU governa amb la col·laboració del PP, ha permès que els populars puguin desplegar sense cap mena de problema la seva percepció d'Espanya.

RICARD CUGAT

Del diàleg al monòleg absolut

Com totes les majories absolutes a les Corts Espanyoles, la del PP ha donat ales, i potser amb especial vehemència, al nacionalisme radical sobre el qual s'han basat els fonaments d'Espanya.

La llibertat d'actuació que ha tingut el PP li ha permès desfer-se del llast d'haver de pactar amb partits nacionalistes i regionalistes. Així ha aconseguit reduir a testimonial el paper de CiU a Madrid. La coalició catalanista ha perdut pràcticament tota la força com a *lobby* a la capital espanyola. Una debilitat que, al Parlament de Catalunya, ha servit al PP per convertir-se en soci de la coalició liderada per Pujol.

Aquesta fortalesa, mercès a la qual el PP ha pogut desenvolupar totes les iniciatives que ha volgut, amb o sense suports d'altres grups del Congrés de diputats, ha coincidit, a més a més, amb un període de crisi interna en la coalició

que governa Catalunya. El procés de redefinició de les relacions entre els dos socis de la formació, Unió i Convergència, així com l'elecció del successor de Pujol com a candidat a la presidència de la Generalitat, han debilitat encara més la capacitat de l'executiu català de contrarestar les iniciatives de l'administració espanyola. Fins i tot, l'ofec econòmic de la Generalitat, provocat, bàsicament, per un sistema de finançament dur per als interessos econòmics de Catalunya, ha fet que la negociació d'un nou acord fiscal amb Madrid es convertís en l'objectiu i motor únic de CiU.

D'aquesta manera el PP ha pogut tirar endavant iniciatives que han posat entre les cordes el Govern català. En va ser un exemple il·lustratiu el cas de la polèmica generada al voltant de les matrícules dels vehicles. Les tímides protestes de CiU a la imposició d'un model homogeni de matrícules a tot l'estat van ser con-

testades amb menyspreu pel líder del PP, José María Aznar, amb la sentència que ell no parlava de "*chapas*". Aquella resposta, doncs, va ser el reflex de la concepció unitarista i homogènia de l'estat que la dreta espanyola, avui més modernitzada, ha pogut desplegar sense complexos. Una concepció que ha anat germinant amb fruits com el decret d'humanitats, la reforma universitària, l'aprovació del Pla Hidrològic espanyol, aquest amb els vots de CiU, o el decret d'horaris comercials.

L'endemà de les eleccions legislatives espanyoles, el 13 de març del 2000, Aznar anunciava que, tot i aconseguida la majoria absoluta, el PP continuava obert al diàleg. Un diàleg, però, que només ha tingut una direcció i que ha estat escoltat passivament pels seus socis catalans, a l'espera de temps més bons.

Enric Rimbau